

Mál nr. 59/2016

M

og

V v/ slysaryggingar launþega.

Ágreiningur um hvort tjón hafi verið tilkynnt innan lögmæltis tilkynningarfrests og hvort frestur til að meta örorku hafi verið liðinn samkvæmt váttryggingarskilmálum.**Gögn.**

5. Málskot, móttakið 2.3.2016, ásamt fylgigögnum.

6. Bréf V, dags. 17.3.2016, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 6. febrúar 2012 fékk M högg á hnacka og bak er hún datt í hálku. Samkvæmt því sem fram kemur í gögnum málsins hafði hún samband við hjúkrunarfræðing á heilsugæslustöð daginn eftir og greindi frá því að hún hafi haft svima um nóttina en ekki önnur einkenni heilahristings. Þremur dögum síðar, eða 10. febrúar, hafði M samband við heimilislækni vegna einkenna frá höfði og ráðlagði lækniurinn henni tiltekna æfingar vegna svima.

M mun hafa átt um tveggja áratuga sögu um svonefnt steinaflakk (BPPV) og af þeim sökum verið meðhöndluð af læknum A, sérfræðingi í háls-, nef- og eyrnasjúkdómum. Í læknisvottorði A kemur fram að M hafi 13. febrúar 2012 verið í símasambandi við hann vegna stöðubundinna svimaóþæginda eftir að hún fékk höfuðhöggið viku áður og komið svo til skoðunar tveimur dögum síðar. Hún hafði þá reynst vera með svokallaðan góðkynja stöðusvima, eða steinaflakk (BPPV) frá hægra eyra sem hafi verið meðhöndlað með viðeigandi æfingu („Epley“). Í apríl s.á. hafi M verið í sambandi við A og kvað hún þá meðferðina hafa gefist vel. Hún hafi losnað við það sem nefnt er snarsvimaköst, en áfram verið með viðloðandi svimakennnd eða sjóriðu sem ekki vildi fara. M var svo skoðuð af A í desember 2012 og þá kvaðst hún hafa verið ágæt af steinaflakkinu um tíma. Segir í vottorði A að M hafi margra ára sögu um steinaflakk sem hafi tekið sig upp af og til og hún sé auk þess mjög viðkvæm fyrir áreiti og truflun í jafnvægiskerfi eyrna. Höfuðhöggið hafi vakið upp steinaflakk og hún hafi verið lengi eftir sig í kjölfarið.

Vegna kröfu um bætur úr frítímaslysstryggingu hjá tilteknu váttryggingafélagi var lækniurinn B, með beiðni dags. 2. nóvember 2015, fenginn til meta læknisfræðilega örorku af völdum slyssins. Í viðtali við B í tengslum við gerð matsins kom fram hjá M að hún hafi eftir slysið í febrúar 2012 sem fyrir af og til fengið svimaköst vegna steinaflakks og þá gert æfingar sem A kenndi henni með góðum árangri. Æfingarnar hafi hins vegar ekki haft nein áhrif á svima- og sjóriðutilfinningu sem hafi verið viðvarandi allt frá slysinu og versni við nánar tilgreindar aðstæður. Þá kvaðst M hafa verið höfuðverkjagjörn eftir slysið og eigi heldur erfiðara með að einbeita sér að verkefnum en áður og þreytist mun fyrr en áður og þoli hljóðáreiti og ljósáreiti verr en áður. Var niðurstaða B samkvæmt mati hans, dags. 7. janúar 2016, að M búi við viðvarandi svima- og sjóriðutilfinningu af völdum slyssins. Einnig séu varanlegar heilsufarslegar afleiðingar slyssins einkenni sem eru dæmigerð fyrir heilkenni höfuðáverka með aukinni þreytu og skertu úthaldi, skertri einbeitingu og skertu þoli gagnvart hljóð- og ljósáreitum. Var læknisfræðileg örorka M metin 8%.

M var slysstryggð samkvæmt kjarasamningsbundinni slysstryggingu launþega hjá V. Með kröfu, dags. 16. janúar 2016, sem barst V sama dag, krafðist M bóta úr slysstryggingunni. V hafnaði bótaskyldu. Byggðist höfnunin annars vegar á því að eins árs frestur til að tilkynna um tjónið skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga hafi verið liðinn þegar tilkynningin barst V. Hins vegar var á því byggt að varanlega örorku skuli meta innan þriggja ára frá því slys varð, sbr. 8. gr. þeirra váttryggingarskilmála sem um

vátrygginguna gilda, og því hafi allir tímafrestir verið liðnir þegar bótakrafan barst V í janúar 2016, en þá hafi tæp fjögur ár verið liðin frá því að slysið varð.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124 gr. vsl. glatar sá sem á rétt til bóta úr slysatryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Í fyrrgreindi örorkumati B var komist að þeirri niðurstöðu að M byggi við viðvarandi svima- og sjóriðutilfinningu og varanleg heilkenni höfuðáverka. Samkvæmt því sem fyrir liggur í gögnum málsins og rakið er hér að framan voru þessi einkenni sem leiddu til varanlegrar örorku M einungis að litlu leyti til skoðunar eða meðhöndlunar hjá læknum áður en örorkan var metin. Fyrstu misserin eftir slysið beindist athygli lækna einkum að svimaköstum af völdum steinaflakks í hægra eyra sem hún hafði búið við fyrir slysið en komu fram að nýju í kjölfar þess. Á hinn bóginn verður ekki ráðið að þau einkenni sem leiddu síðan til varanlegrar örorku hafi verið þess eðlis að M hafi gert sér grein fyrir ári áður en hún tilkynnti slysið til V að þau yrðu til frambúðar. Réttur M til bóta úr slysatryggingunni hefur því ekki glatast skv. 1. mgr. 124. gr. vsl.

Í 1. mgr. 8. gr. í skilmálum slysatryggingarinnar segir orðrétt: „Valdi slys þeim sem vátryggður er varanlegu heilsutjóni (nefnd varanleg örorka í kjarasamningi) innan þriggja ára frá því að slysið varð greiðast örorkubætur á grundvelli þeirrar upphæðar sem var í gildi á slysdegi.“ Af orðalagi ákvæðis þessa verður það eitt ráðið að M eigi rétt til örokubóta svo fremi að hún hafi orðið fyrir varanlegu heilsutjóni innan þriggja ára frá því að slysið varð. M varð fyrir slysinu fyrri hluta febrúarmánaðar 2012 og örorka hennar var metin í janúar 2016, eða tæpum fjórum árum eftir slysið. Burtséð frá því hvenær M kann að hafa gert sér grein fyrir að hún byggi við varanleg mein eftir slysið verður ekki ráðið af fyrirliggjandi gögnum að M hafi fyrst orðið fyrir varanlegu heilsutjóni eftir að þrjú ár voru liðin frá slysinu. Réttur M til bóta úr slysatryggingunni telst því heldur ekki fallinn niður með vísan til þessa ákvæðis vátryggingarskilmálanna. M á því rétt til bóta úr slysatryggingunni.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr slysatryggingu launþega hjá V.

Reykjavík, 19. apríl 2016.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.